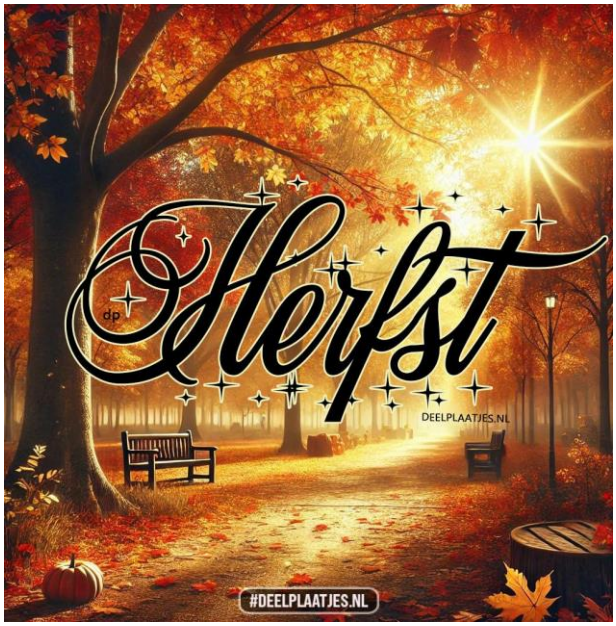

Herfst, zorgen en dankbaarheid

De herfst is begonnen, al hangen de bladeren aan de bomen en struiken nog volop aan de takken. Alles op zijn tijd, zeggen we dan maar. En in die tijd gebeurt er van alles. Er zijn mooie momenten, maar helaas ook gebeurtenissen die je liever bespaard waren gebleven.

Voor mij is het overlijden van mijn schoonzoon een bittere pil geweest. En alsof dat nog niet genoeg was, kwam daar ook nog de ernstige ziekte van mijn zoon bij. De zorgen stapelden zich op en het valt niet altijd mee om de moed erin te houden. Soms vraagt dat meer kracht dan je denkt in huis te hebben. Gelukkig zijn er vrienden en kennissen en buren die met hun belangstelling en steun een beetje licht brengen in deze moeilijke tijd. Een bezoekje, een vriendelijk woord of gewoon even samen praten kan een mens goed doen.

Men zegt dat de tijd alle wonden heelt. Ik hoop dat ik daar nog iets van mag meemaken, al dringt de tijd voor mij ook wel een beetje. Ik ben immers hard op weg om 96 jaar te worden. Dat is een mooie leeftijd, maar het besef dat de jaren tellen, is er natuurlijk ook. We moeten maar proberen om de dagen te nemen zoals ze komen en er het beste van te maken.

Gisteren kreeg ik bericht dat ze binnenkort bij mij langskomen voor de griepprik en de coronaprik. Als ik die prikken weer achter de rug heb, kan ik er hopelijk een tijdje tegen en ga ik met een gerust hart de komende periode tegemoet.

Gelukkig zit ik niet de hele dag alleen achter de geraniums. Ik krijg nog regelmatig bezoek van mensen die me op de hoogte houden van de laatste nieuwtjes. Er valt dus altijd wel iets te vertellen en te bespreken. En als het weer het toelaat, trek ik er met mijn scootmobiel op uit. Dan zoek ik de zon op, geniet ik van de natuur en kijk ik eens rustig

om me heen. Ook wip ik weleens binnen bij een vriend of familielid. Keus genoeg, en een beetje afwisseling doet een mens goed!

Ook in en om het huis heb ik gelukkig de nodige hulp. Een kleindochter zorgt ervoor dat mijn huisje schoon blijft en mijn dochter neemt de vuile was voor haar rekening. Dankzij hun hulp kan ik nog steeds zelfstandig in mijn eigen vertrouwde stulpje blijven wonen. Dat is me heel wat waard. Voor de warme maaltijden zorgt Tafeltje-dek-je, waardoor mijn magnetron ook nog dagelijks goede diensten bewijst. Zo is alles aardig geregeld en kan ik me, met een beetje hulp van de mensen om me heen, nog goed redden. En daarbij zit de duivensport diep in mijn hart. Hoewel ik de sport niet meer actief uitoefen blijft alles wat met duiven te maken heeft mijn aandacht houden. Die besmetting blijft.

En dan denk ik maar: zo lang de lepel in de brijpot staat, hoeven we nog niet te treuren! Natuurlijk zijn er zorgen en verdriet, en die laten zich niet zomaar wegdenken. Maar er zijn gelukkig ook nog genoeg kleine dingen om dankbaar voor te zijn. Een bezoekje, een praatje, een zonnestraal op je gezicht of een ritje door de natuur. Het zijn misschien geen grote dingen, maar juist daarin zit vaak het geluk.

Dus al is het leven soms zwaar en brengt de tijd niet alleen fijne dingen met zich mee, ik probeer de moed erin te houden en te genieten van wat er nog wél is. Met de hulp en belangstelling van de mensen om me heen lukt dat gelukkig aardig.

En zo gaan we verder, dag voor dag, in de hoop dat er nog heel wat mooie momenten mogen volgen.

Hou doe en de groeten.

Pie.